

HARLEQUIN®

Romantika

NINA HARRINGTON

Ethan Chandler on tagasi

Nina Harrington
THE BOY IS BACK IN TOWN
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Nina Harrington
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10248012
ISBN 978-9949-25-286-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

MARIGOLD CHANCE keris pöidla abil läbi oma digikaameras olevad pildid ja kangestus. Ta oli elu jooksul oma õe Rosa pärast varemgi sooritanud kuritegusid fotokunsti vastu, ja neid oli olnud palju, kuid viimased tunnid paistsid selles osas eriti halvas valguses.

Marile võiks küll andeks anda portree puhastusteenindajale kuuluvast minitaksist, kel seljas armas pärlitega printsessisviiter, või isegi pildi juuksuri pekingi paleekoerast Rosa tehtud kapuutsiga puhvis jakikeses. Kuid kioskipidaja foksterjer, kes poseeris ruudulises veekindlas vihmamantlis, mille seljale oli ristpistes tikitud kuldne kiri „Lola”, oli viimane tilk karikas.

Rosa peab selle kõige eest vastutama.

„Oi, sa oled tõeline geenius.” Rosa haaras Mari jopikäisest kinni ja kilkas nii kõvasti, et kaks vanemapoolset daami teisel pool teed kohkunult nende poole vaatasid. Mari naeratas neile ja lehvitas kergelt käega, mis polnud õe kindlas haardes. Alustavast interneti-ettevõtjast õde püüdis meeleheitlikult fotoaparaadi ekraani näha.

„Lola näeb vapustav välja. Näed? Ma teadsin, et ühel päeval on sellest kasu, kui IT-ekspert oma perest võtta on. Sina rääkisid, kui tähtsad on head pildid veebilehel, mille sa mulle tegid, ja nüüd mul ongi need olemas. Raske töö küll, aga asi on seda väärt.”

Mari mühatas vastuseks ja tõstis kaamera õe käeulatusse eemale. „Sina olid enamiku ajast põrandal ja mängisid kutsikaga, andsid talle maiuseid. Mina olin see, kes raske töö ära tegi.”

Rosa löi vastu vaieldes käega. „Mis mul öelda on? Mõnda meist on õnnistatud loovusega. Swanhaveni lemmikloomamoe maailmas on modelle raske leida ja Lola ei tahtnud sugugi kauem poseerida kui vaid paar sekundit. Arvan, et atlkäemaks on sellisel juhul lubatud. Lõppeks, ega mu suurel õel ole just kuigi tihti võimalust teha päev otsa moefotograafi tööd. Vähim, mida teha sain, oli ohverdada oma väarikus sinu tulevase karjääri nimel. Võib-olla vajad juba lähiajal seda täiendavat rida oma CV-s.”

Mari ohkas ja raputas pead. „Poleks pidanud sulle rääkima, et meie osakonnas koondatakse tehnilist personali. Mul on kõik korras. *Tõesti*. Meil on küllalt riistvarainseneere, kes võtavad koondamispaketi hea meelega vastu ja tahavad elus midagi uut ette võtta, aga mina mitte. Mulle meeldib mu töö ning ma ei plaani lähitulevikus mingeid muutusi.”

„Aa... hästi. Nojah. Kas sa sellepärast otsisidki täna hommikul internetist IT-alast tööd Swanhaveni lähedal?”

„Hei!” Mari tonksas mänglevalt Rosa käsivart. „Kas sa, noor daam, nuhid mu järel? Tead, ma näen sind läbi su armsast süütust näost hoolimata.” Mari peatus hetkeks ja otsustas Rosale avaldada pooliku tõe. „Tahtsin teada, mis sugused on vabakutseliste töötasud Dorsetis võrreldes Californiaga, see on kõik,” seletas ta naeratades ja kehtitas õlgu. „Kahtlemata on siin nende aastatega, mil ära olen

olnud, palju muutunud. Näib, et jahtklubis on traadita internet. On see tõesti võimalik?”

Samal hetkel, kui ta oli need sõnad välja öelnud, tundis Mari end kohe süüdi, et polnud õele täit tõtt rääkinud. Kuid veel ei saanud ta oma saladust avaldada, ükskõik kui väga ta ka tahtis näha Rosa näoilmet hetkel, kui teatab talle uudise, et kavatseb tagasi osta nende lapsepõlvkodu. Rosa oli olnud lohutamatu, kui nende väike naispere tõsteti välja kodust, kus nad olid kunagi nii õnnelikud olnud, ja Mari teadis, kui väga tahaks ta seal taas elada.

Kuid ta ei saanud isegi vihjata, et maja võib jälle neile kuuluda, kuni on kindel, et kõik on korras.

Rosa oli piisavalt tundlik mõistmaks, et Mari on töö pärast mures, ja põhjusega. Mari Chance oli toonud perele leiva lauale ajast, mil ta oli kuueteistkümnene, kui nende isa lahkus ning ema vaevles leinas ja meelegaheites.

Mari oli otsustanud ohverdada oma unistuse ülikooli minna ning tuli koolist ära niipea, kui sai kohalikus tööstusettevõttes tööd ning hakkas Rosale ja emale leiba teenima. Nüüd, kus Rosa oli üksi ja tal endal oli suurepärase töökoht, tundis õde Rosa eest veelgi enam vastutust. Isegi kui see tähendas, et nad on lahus – õde oli tähtsam kõigest muust, mida Mari oma ellu tahtis.

Rosa oli Mari elus ainus inimene, keda ta tõeliselt usaldas, kuid nüüd oli käes aeg, mil ta polnud valmis end avama ega jagama õega oma hirme ja tulevikuunistusi. Ta oli teinud liiga palju tööd andmaks Rosale lootust, et näha seda asendumas kibeda pettumusega.

Õnneks püüdis Rosa tähelepanu üks armas spanjel, kes oli külma ilmaga julgelt õues ilma tema kootud jakita. Haistes potentsiaalset klienti, sikutas Rosa Mari endale lähemale ja sosistas: „Näeme pärastpoole kodus. Nüüd on mul missioon. Head aega. Oh... ja tänan fotode eest. Teadsin, et võin sinu peale loota. Räägime hiljem.” Seda lausudes laskis ta Marist kiirustades lahti ja lippas spanjeli suunas, käsi juba taskust koeramaiustusi otsimas.

„Pole tänu väärt, kallis,” vastas Mari vaikselt sosinal, mida keegi ei kuulnud, ja vaatas, kuidas Rosa naeratas rõõmsalt daamile, kes oli spanjeli omanik. „Tead ju, et minu peale võid alati kindel olla.”

Marigold Chance polnud tüdruk, keda oleks kunagi kutsutud spordivõistkonda või talendikonkursile. Kõik see oli tema nutika vanema venna Kiti ja väiksema õe Rosa pärusmaa. Nemad olid mõlemad üdini ekstraverdid. Mari ise jäi alati tagaplaanile, keetis teed ja vaatas pealt, kuidas teised lõbutsevad. See oli täiesti tavaline üritustel, mida ta oli ise korraldanud ja teoks teinud. Iga pere vajaks kedagi Mari-sarnast, kes ise tagaplaanil olles asju käigus hoiab ja kontrollib, et kõigil oleks turvaline ja hea olla ning et kõik vajalik oleks olemas. Ükskõik kui kõrget hinda ta ise ka selle eest maksma pidi.

Eriti kriisiaegadel, mil kogu maailm lagunes koost.

Mari raputas endalt maha kurvad mälestused, pööras ümber nurga ja läks mööda kitsast munakivisillutisega tänavat sadama poole. Seal avanes vaade, millest ta iialgi ei tüdinud – tema ees laius Swanhaveni laht.

Mere tuvihallil veteväljal olid täppidena valged vahuviirud, jääne tuul keerutas laineid üles. Külmast hoolimata soojendas Mari nägu särav naeratus. Swanhaveni sadam oli ehitatud graniitplokkidest, mis pidid kaitsma kala-laevastikku karmi La Manche'i väina eest. Nüüd randusid siin pigem lõbusõidulaevad kui kohalikud kalurid, kuid siiski oli see turvaline ja võrratu sadam, mis tõmbas külatajaid ligi kogu aasta läbi, isegi külmal veebruarikuu pärastlõunal.

Kuid mitte sadam ei olnud koht, kuhu ta tahtis minna, enne kui laskub talvine varajane pimedus. Oli üks eriline paik, mida ta tahtis näha nüüd, kus ülejäänud päev oli vaba. See koht tähendas talle ja Rosale rohkem kui miski muu kogu maailmas. Ta suutis vaevu ära oodata, millal näeb taas oma vana kodu. Sadagu lund või ärgu sadagu. Nüüd ei takista teda miski. Mitte miski.

„No sa tead ju, missugune su isa on. Kui ta endale midagi pähe võtab, ei peata teda miski.” Ema naerukihin kandus läbi mobiili Ethan Chandlerini, ta hääl oli vaevukuuldav ja katkendlik, kadus tuulehoogudesse. „Ta seisab praegu väljas basseini ääres ja on otsustanud katsetada kõiki oma uue grillahju uhkeid lisaseadmeid, kuigi meil on siin paras kuuma-laine. Sellega seoses tulebki mulle meelde – missugune on ilm praegu Swanhavenis?”

Ethan Chandler haaras teise käega kindlalt kinni Swanhaveni purjetamiskoolilt renditud väikese purjepaadi tüürist. Enne kui ta vastas, laskis ta kargel tuulel kerget

paadi oma erasillast kaugemale kanda. Üle parda pritsis jäist merevett ning ta tõstis telefoni suule lähemale jopi varju.

„Sul on kindlasti rõõm teada, et praegu on siin hall, vihmane ja tuuline. Külm. Vähemalt Florida mõõdupuu järgi külm. Hakkad siin järgimisel nädalal külmetama.”

Ena vastas kerge ohkega: „Seda ma arvasingi. Mäletan vägagi hästi, missugune veebruariilm võib olla. Kuid ära muretse. Ei su isa ega mina loobu mitte mingi hinna eest oma uut suvekodu vaatama tulemast. Oleme su üle nii uhked, Ethan.”

Ethan hingas aeglaselt sisse rahustava sõõmu õhku. *Uhked?* Uhkus on küll viimane, mida ta vanemad peaksid tundma.

Kaugel sellest.

Peale paari individuaalse purjetamistunni, mida ta oli Swanhaveni jahtklubis andnud teenena oma kunagisele mentorile, oli ta võtnud nõuks olla avalikkuse silme alt eemal ja peita end majas. Tegemist vajav töö oli suurepärase ettekääne, et hoiduda suhtlemisest linnas, kuid tegelik põhjus oli see, et Swanhaveni-taolises väikeses linnakeses on inimestel hea mälu. Kümme aastat pole siin sugugi pikk aeg ja Kit Chance'i sugulasi oli siinkandis endiselt palju. Õnnetuse vari, milles Kit oli hukkunud, muutus üha raskemaks ja raskemaks, mida kauem ta siin viibis.

Uhked? Ei. Niipea kui ta vanemad on end sisse seadnud, läheb ta esimese lennuga tagasi Floridasse.

Õnneks ei andnud ema talle võimalust vastata. „Ja kuidas sa seal majas omapead toime tuled?”

Ethan pööras pea tagasi kalda poole ja naeratas, vaadates vapustavat ühekorruselist maja, mis oli ühe küljega vastu metsast mäenõlva ja teisega laia abajakaare ääres. Vaat selle üle võis ta küll *uhke* olla.

Asukoht oli oiuline. Vaikne, privaatne ja eraldatud, kuid vaid kümne minuti autosõidu kaugusel Swanhavenist, mis asub järgmise lahe äärsel kaljul. Paadiga saab sinna veel kiiremini. Täiuslik.

„Kõik on hästi. Olen praegu just teel Swanhavenisse süüa ostma. Kuid ära muretse, emm. Mehed on head tööd teinud ja kõik on järgmiseks nädalavahetuseks valmis.”
Loodetavasti.

„See on tore, kallike. Oled viimastel kuudel nii salatsev olnud, et ma ei suuda ära oodata, kuni näen, mida seal teinud oled. Ja isa pärast ära muretse. Tean, et algul ta ei tahtnud lasta sul seda tööd juhtida, kuid tead isegi, kui raske on tal ohje kellegi teise kätte anda. Tal on nii hea meel, et nõustusid selle töö lõpetama. Meil mõlemal on. Kes teab – kui hästi läheb, võib su isa hakata tõesti elu veidi rahulikumalt võtma ja ühel päeval ka pensioni peale mõtlema.”

Ethan püüdis leida positiivset vastust, kuid sõnad jäid kurku kinni.

Oli läinud mitu aastat, enne kui ta vanemad said aru, et nende ainukesel pojalt pole mingit huvi saada neljanda põlvkonna arhitektiks firmas Arhitektid Chandler ja Chandler. Ethan ei kavatsenud veeta oma elu konditsioneeritud õhu ja ookeanivaatega kontoris, kui tal oli võimalus olla ise lainetes ja end üha enam tagant sundida. Ta

küll kahetses, et pidi vanematele pettumuse valmistama, kuid lõpuks aktsepteerisid nad tõsiasi, et temal on oma elu elada, ja olid nii toetavad, kui oskasid.

Vähim, mida ta teha sai, oli tulla Swanhavenisse ja lõpetada nende suvemaja ehitus. Oli kummaline, et ta ema oli valinud kõigist kohtadest just Swanhaveni, kuid ta oli siinkandis üles kasvanud ja neil oli siin veedetud suvedest ilusaid mälestusi. Enne õnnetust, mis muutis nende kõigi elu. Kõige rohkem tema elu.

Nad olid Swanhavenist palju rääkinud ja ta teadis, et kuigi ema armastas seda lahte, polnud nad siia naasnud just õnnetuse ja Ethani tunnete pärast.

Kuid nüüd olid nad valmis edasi minema ning uus maja sümboliseeriski seda.

Kui nemad saavad hakkama ja neil on siin suvemaja, siis peab ka Ethan õppima selle teadmiselega edasi elama. Elus edasi minemisega oli tal aga raskusi. Kuid see oli tema probleem, mitte vanemate oma, ja kindlasti ei kavatsenud ta rikkuda ema röömu uue maja üle.

„Edu sellega, emm. Kui keegi üldse sellega hakkama saab, siis sina.”

„Hästi, tänan usaldusavalduse eest. Oh, mind kutsutakse nüüd mingit riistapuud või asjandust uudistama. Hoia end, kallis. Nägemiseni järgmisel laupäeval. Hoia end.”

Hoia end. Nii ütles ema tavaliselt kail, kui Ethan oli minemas ohtlikule merereisile. Need olid alati ta viimased sõnad. Vaid aasta tagasi, kui Ethan läks Green Globe'i võistlusele ümber maailma purjetama, oli ta need sõnad pigistanud läbi pisarate. Nüüd kuulis Ethan katkendliku

telefoniühenduse teel ema hääles soojust ja peaaegu mu-retut tooni.

Nii palju on muutunud. Nüüd on ees vaid lühike poesõit üle lahe Swanhavenisse, mitte kuudepikkune võitlus üksinda maailma kõige ohtlikumatel ookeanidel, kus väikseimgi eksimus võis talle maksta kas paadi või elu. Või mõlemad. Kus tal võis tundide viisi puududa igasugune ühendus muu maailmaga. Võib-olla päevade viisi.

Nüüd sai ema talle helistada oma kauni Florida kodu köögist ja ta teadis täpselt, kus poeg viibib vähemalt kuuel kuul aastast. Turvalises ja kindlas kohas. Juhendamas rahvusvahelises jahtklubis purjetamiskursusi, kus kõikjalt kogu osariigist pärit probleemsed teismelised saavad abi elu taas rööpasse seadmiseks.

Ja ema oli õnnelikum, Ethan polnud teda juba kaua aega nii õnnelikuna näinud.

Kuidas suudaks ta mõista, et poeg oli otsustanud jätta oma mugava auto Swanhavenisse ning tulla välja tormise ja vihmase ilmaga paadis, mis oli väiksem kui too, mis tal lapsena oli, lihtsalt selleks, et tunda tuult ning veepritsmeid? Tunda, kuidas tüür ta käe all reageerib, kui väike puri paisub tuult nii täis, nagu see ilmselt mitte iialgi varem pole olnud, kui ta juhivad aluse tuulde täpselt õige kalde all ja pigistab välja maksimaalse võimaliku kiiruse.

Ta tundis seda lahte nagu oma peopesa. Kit oli talle näidanud, kus on madalike kohal hoovused ja kus on parim koht tuulde keeramiseks, nii et nad said harjutada purjede seadmist.